

דמעות וציחקוקים

שאל האב את הסניגור, "זה יחזיר לי את הבת שלי?" תצלום גופתה הצנומה של עיישה הגוש לבית-המישפט, ואין אדם שליבו (המשך בעמוד 57)

ואמר לו: "למה אתה שואל אותי? תשאל אותו, הוא יודע יותר טוב" הוא הצביע על הרנוי, שישב על ספסל-הנאשמים, בין סיגל ומחראבי. "למה אתה חוקר אותי כליכך הרבה?"

אולם ביום המיקרה, למרות שלא היה לו רשיון, נשא גם סיגל נשק. בלב העיר הערבית נפגעה מכונתם של השניים מאכנים שהשליכו עליהם ילדים. השניים קפצו מן המכונת,

לעיר יחד עם בנו, כדי לקנות צורכי-תפירה לאשתו. הוא נכנס לשוק כדי לקנות כפתורים ורוכסן, אולם שוטרים שהיו במקום הזהירו אותו מהפגנות מתקרבות וביקשו ממנו

הבית, אין ספק כי הם נובעים מאותם מקורות עצמם. סיגל והרנוי הם אנשי אלון-מורה, וככתבי-האישום נאמר, כי עשו את המיוחס להם מכיוון שבאותו יום יירו עליהם אכנים, והם יצאו

גופתה של עיישה אל-באחש בת ה-8, כפי שצולמה על-ידי המישטרה אחרי הרצח

שלפו את כלי-הנשק וירו באויר. הילדים הקטנים, שנותרו לבדם במכונת, נבהלו למישמע היריות והצעקות, והחלו בוכים בקול רם. סיגל חזר למכונת ונשאר עם הילדים. הרנוי המשיך לרדוף אחרי הבורחים, אל תוך הסימטות המפותלות. על פי כתבי-האישום, הגיע הרנוי למאפיה של מישפחת אל-באחש, במרתף באחת הסימטות. הוא ירד מדרגה או שתיים, כיוון את נשקו וירה. מהיריות נהרגה עיישה בת השמונה. אחותה, בת העשר, נפצעה מרסיס בפיה, האב, עדנאן, שהתפלל באותו רגע, ושני ילדים אחרים בני-המישפחה, לא נפגעו.

אחרי שחזרו הרנוי וסיגל לאלון מורה, ורכיזהביטחון החליף את הקנה והסדן של נישקם, היו חוקרי-מישטרה מבוי סתום. הם מצאו כסימטות תרמילים וקליעים למכביר, וגם מגופה של הילדה הנרצחת הוצא קליע אחד. אולם קליעים אלה לא תאמו אף לאחד מכלי-הנשק שנתפסו באלון מורה.

בבית-המעצר העיד סיגל על חלקו במעשה, ואף שיחזר את המיקרה לעיני מצלמות הווידאו. הרנוי שמר על שתיקה מוחלטת.

החלפת קנה וסדן

המישטרה עשתה כמה מיסרריזיהוי לנאשמים, אולם איש מהערבים, שהיו עדייראיה למיקרה, לא הצליח לזהותם. אביה של הילדה המתה לא נתבקש מעולם להשתתף במיסרריזיהוי, אבל הוא הרכיב קלסטרון, הדומה למדי לדמותו של הרנוי.

השבוע, בבית-המישפט, גרם האב הפתעה לכולם. כאשר עמד על רוכי-העדים ונחקר על המיקרה, לא יכול היה להתאפק. אחרי שאלות מייגעות של עורדי-הדין מיכה כספי, המייצג את הרנוי, התפרץ לפתע האב

לפורענות. באותו בוקר הגיע הרנוי להסתלק מהמקום. הרנוי נסע לקבר-יוסף, בפאתי שכם, כדי לשמוע הרצאה על הגיאוגרפיה של האזור. בתום ההרצאה הצטרף הרנוי יחד עם בנו, לשכנו סיגל, שהיה עם בתו, והשניים נסעו שוב לשכם. האווירה בעיר היתה כבר הרבה יותר סוערת. צמיגים הוצתו וילדים יירו אכנים במכונות.

לסיגל והרנוי היה נשק, המוחזק בדרך-כלל בידי המתנחלים ברשיון. אולם מכיוון שבחודש אוגוסט 1983 נורתה נערה בשכם למוות, וסיגל, שהיה באותו יום בעיר, היה חשוד במעורבות כעניין, נלקח ממנו נשקו.

מהמכונת כדי להרתיע את המיידים. קשה מאוד להאמין כי הגבר המזוקן, אב לילדים צעירים, היה מסוגל לכוון את נישקו אל ילדה ערבית קטנה, שישבה בתוך המאפיה של אביה ולירות בה למוות, ואחר כך לחזור בשקט אל המכונת, שבה חיכו לו בנו הקטן, ירדו סיגל וילדתו, ולחזור לאלון-מורה בלי נקיפות מצפון.

כאשר הגיעו לאלון-מורה, פנה הרנוי למנחם אילן, רכז-הביטחון של הישוב, ואמר לו: "נרמה לי שפגעת בילדה". סיפור העובדות הוא פשוט. זה קרה באחד הימים החמים בשכם, עיר מוערת

עידוד לנאשם בני קצובר הגיע עם אשתו, כדי לעודד את הנאשמים. הוא ישב באולם והקשיב לדיונים ובהפסקה הלך ללחוץ את ידיהם של הנאשמים ברצח הילדה.

אבי הנרצחת עדנאן אל-באחש, העיד בבית-המישפט ונחקר ארוכות על מה שקרה ביום הרצח. האב היה עסוק בתפילה, כאשר שמע את היריות. הוא זיהה את הנאשם.